

VI. ÉVFOLYAM.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a

KIADÓHIVATALBA

városháztér 6. sz.

alá küldendő.

Pest, márczius 3.

1872.

10. szám.

GYÜJTŐKNEK

öt előfizető után

tiszteletpéldány jár.

Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda:

Városháztér 6. sz.

ide küldendő mindenféle
kézirat, mely »LUDAS
MATYINAK« van szánva.

Szilágyi Dezsőhöz.

Mily idétlen egy csodaszörny?

Pupos, rut és törpe!

Még csak méhében volt már a
Nyavalya gyötörte.

Fülét, farkát elereszti,

Sánta is a gyerek...

Mégis azt mondád reá: hogy
„Nincs hibája s remek.“

Te fábrikáltad a szegényt, *)

Azért dédelgeted.

Innét az a határtalan —

Majom egy zseretet.

Baloldali: Én azt hiszem, hogy Szilágyi Virgil-
nek egy mákszemnyi politikai meggyőződése sincs.

Jobboldali: Roszul hiszed, ha politikai meg-
győződése nem volna, nem is változtathatná annyit.

*) Értsd a választási törvényjavaslatot.

Matyi.

Következtetések a diák életből, a Deák elvekre.

Cselekszi Kotnyeldesi Kotnyeles Kleofás.

IV. Reszket a pénztől, mint Z. Pista.

1861-ben Pesten három diák „kamarás“ (értsd: lak-
társ) irgett-forgott, nyujtózkodott reggeli 7 óraker ágyá-
ban; de a felkelésre semmi kedvet nem mutatott, csak
az udvaron hangzó léptek kopogása hatott reájok arnyira,
hogy mindhárom felült ágyában. Ez izgalmas állapot oka
abban rejlett, hogy a „kamarások“ mindegyikének elfo-
gyott a pénze, ennél fogva a reggelit alvással akarták el-
felejteni; de egyszersmind a „sárgafekete szerencsére“,
a pénzes-levélhordóra — a ki az időben sárgafekete zsi-
nórzata mellett, honnan nevét is nyerte, egyedül volt ked-
ves az ifjuság előtt — vártak.

A várva-várt végre megérkezett s elkiáltott csaszlaui
kijetással egy oly nevet, a mely névnek mássát még tán a
khinai birodalomban sem lehetne feltalálni; de a kama-
rásoknak jó fülök volt s a hangzagyvalékból s kitekert
nyaka névből is megérték, hogy ki az a szerencsés, a ki-
nek a pénzes levél szól. Az illető rögtön kiugrott ágyából
s aláírta a vevényt.

A levélhordó sokáig kotorászott táskájában s rako-
gatta ki s be a többi leveleket, míg a keresett szerény
15 frtos levelet megtalálta s átadta.

A más két kamarás befelé fordulván ágyában, kegyetlenül szuszogott mérgében, hogy nekik mit sem hozott a szerencse. Elvégre azon meggyőződéssel és megnyugvással, hogy még is lesz ma legalább reggeli, kikeltek ágyukból s öltözéshez fogtak, míg a szerencsés a kapott levelet olvasgatta.

Az egyik kamarás, Z. Pista, az asztalon keresgélt valamit . . . egyszer csak, mint a ki véletlenül kigyót érint, elkapja az asztalról kezét, de szemét merőn egy tárgyra szegezve, reszketve mondja: „nézzétek csak mi van az asztalon?” — A kamarások más ketteje oda megy s megdöbbenve látja, hogy ott biz, mintegy 6 darab pénzes levél fekszik, melyeket sietségében bizonyosan a levélhordó hagyott ott. Futólag összeadtván a levelekre irt számok, a pénz érték mint egy 500 frra rugott.

A szorultságban levő diákoknak, ennyi összeg látára, káprázott szemök s lett zavar. — Z. Pista először a csizmát húzta fel, aztán rá a magyar nadrágot; a másik halóingét levetvén nyakkendőt kötött s ingtelen testére vette fel a mellényt; a harmadik nem hiába hogy ő pénzt kapott, gyönyörködni látszott a más kettő zavarán. A szobában különben egy hang sem zavarta meg a csendet. Z. Pista folyvást reszketett. Végre a második kamarás töré meg a csendet: „ha 3 hónapig nem keresi senki a leveleket akkor értékükön megosztozunk” — mondá — „vagy tán elég lesz a várakozásra 3 hét is” — véleményezé. —

„Ne féljete, nem kell 3 óráig sem várnunk, mindjárt itt lesz értök a levélhordó” — nyilatkozék a harmadik. S csak ugyan kikelt képpel rövid vártatva a szobába nyitott a fekete sárga. A két kamarást majd a hideg lelte ki, midőn a harmadik, a levélhordó ezen kétségbeesett kérdésére: „pinzes levelek nincs vannak itt? az asztal fiókot kihuzta s a leveleket átadta, a melyekkel az illető aztán, örömeiben még a megköszönést is elfeledve, úgy elfutott, hogy lóháton sem lehetett volna utolérni.

Az ezután történt szemre hányásokat, idő utáni tanácskozmányokat elhallgatván, elég az hozzá, hogy ez időtől fogva fogva, minden a kínálkozó szerencsét fel nem használóra nézve, az ismerősök közt példa beszéddé vált, hogy „reszket, mint Z. Pista a pénztől.” — —

E való történetke személyeinek s az országgyűlésen a legközelebb lefolyt magyarbank kérdésekor, a jobb oldali honatyák eljárásában sok hasonlóságot látok. — Az egyik reszketett a magyar banknak még hallattára is, a másik rövidebb vagy hosszab idő mulva véleményezé annak felállítását, végre a harmadik rész, mivel nekik úgy is van elég pénzők, egyszerűen feladá a bankügyet. Különbség csak annyi van a dologban, hogy a diákok csak más megkárosításával s becsületük veszélyeztetésével fordulhattak volna hasznukra a kínálkozó alkalmat, míg a kis és nagy Deákok, hazánk megkárosításával s becsértékének alászállításával adták fel az ügyet. Ja! de ha az osztrák-magyar mameluk had reszket a magyar banktól és pénztől!

V. De már azt magam sem hiszen! Hiba van a gépezetben.

Egy természet-tanár a galvanismus hatását magyarázá tanítványainak s vele kísérleteket tett. A többek közt mondá, hogy ha a gálván folyam egy vízzel tölt edénybe vezetetik, a víz is galvános lesz s vízbe mártott ujjunknak bizonyos lüktetést kell érezni. A kísérlet megkezdetett.

A tanár, egy vasfejű, szókimondó diákot szólita fel, hogy mártsa a vízbe ujját s mondja meg, mit érez? — „Nem érzek én valaszolá a diák — semmit se”. — Kétszer háromszor ismételteté vele a tanár az ujj bemártást; de a diák mindég csak azt vallotta, hogy nem érez semmit.

Másokat szólita fel tehát a tanár, azok hizelkedni akarván, azt állíták hogy kisebb-nagyobb mértékben érzik a lüktetést. A tanárnak tetszett ez s haragos szemeket vetett a vasfejű szókimondóra; pedig hát ennek volt igaza, mert a kísérleti eszköz régi és rosz levén, belőle legkisebb gálván folyam sem származott. Végre a legnagyobb hizelőre került a sor, ez ijedséget szinelve kapá ki kezét a vízből s a tanuló társak kacajja közt mondá: „jaj tanár ur akorra rángást éreztem karomban, hogy azt hittem ki-megy helyéből!”

„De már ezt magam sem hiszem. Hiba van a gépezetben” mondá sértett komolysággal a tanár . . . .

Hogy az öreg Deák Ferencz s a fő fő mamelukok, nem akarnak semmikép azoknak hinni, a kik teljességgel nem érzik a jelen alkotmány boldogító erejét s a kik a jelen helyzettel általában elégedetlenek: ezt feltudom fogni és hogy hizeleg nekik, ha a jobb oldal serege magasztalja az új állapotokat, mint az ő produktivumokat: ezt is értem, (pedig az elégedetleneknek lehet és van is igazuk, mert a kísérletek avult és rosz eszközökkel vitetvén véghez, áldás folyamot nem eredményezhetnek) de mikor némely jobboldaliak oly nagyokat hazudnak, miszerint „mindent megkaptunk a mit kívántunk!” és hogy „soha sem volt szabadabb s boldogabb országunk, mint most,” hogy ekkor mondom észre nem veszi magát az öreg Deák s fel nem kiált: „de már ezt magam sem hiszem; hiba van a gépezetben!” ezen csudálkozom.

Az „Ellenőr” azt ujságolja a „Reform”-ról, hogy eladó. Ez már nem ujság, Ludas Matyi már a „Reform” születése alkalmával tudta, hogy eladó leend.

Körmeny Sándor a választási törvényjavaslat fellett tartott beszédében felemlítvén, hogy míg a felsőházban 10—12 eladósodott mágnás visszavetheti a meghozott törvényeket, addig üdvös eredmény a háztól nem várható, — az elnök megróttá szónokot ezen szavaiért.

Hanem aztán Bánó ur elhamarkodott megrovását azonnal megánta.

Kiki a maga hite szerént.

(Qui per exempla docet bis docet.)

József császár alatt, egy öreg katona
Csak két hétre kért és nyert is szabadságot,
Hogy megjelenhessen s elhunyt vén anyjának
Megtegye a végső szomorúságot.
Mig odajárt, vagyis mig elmúlt a két hét,
Parancsot kapott az ered parancsnoka,
Hogy név és kor után, hitvallás szerint is
Irattassék össze minden közkatona.
Nem telt bele két hét, megtért a bus vitéz,
S ment legelőször is jó kapitányához . . .
Alássan jelentve, hogy ime berukkolt,
A mint hogy illet is egy jó katonához.
„Nagyon jó hogy megjött,“ felelt a kapitány,
Legrégibb s szeretve becsült vitézéhez,
„Már csak a kend nev : hiányzik a skadron
Összeírásának befejezéséhez . . .
Mondja meg csak vitéz, micsoda hitet vall?“
S az öreg katona nagyra nyitva száját,
Ő eddig csak azt a hitet ismerte, hogy
Kész karddal és vérrel védeni hazáját.
Gondolkozott, mert hogy még hite is volna,
Soha sem hallotta, bánta is a manó,
De mégis egy régi dolog jött eszébe,
„Azt a hitet vallom, mit a skadron szabó!
Most tiz esztendeje nekem ez az ember
Átadjustirozott ekstrára egy dolmányt,
Ezért harmincz garas dukált volna néki
Mit — az eb ugatta — gyakran szememre hányt.
De van már legalább négy-öt esztendeje,
Hogy nem kérte tőlem rongy harmincz garasát,
Mert azt hiszi, soha meg nem adom néki,
S erre nézve én is osztom hitvallását.“
Erre a kapitány elnevette magát,
Három ezüst huszast vett ki erszényéből,
„No jól van vén kujon! itt egy pengő forint,
Azt a harmincz garast fizesse ki ebből.
A mi felül marad még egy rénes forint.
Ígyék bort rajta az én egészségemért.“
„Alássan köszönöm vitéz kapitány ur!
De ne kívánja azt — kérem az Istenért,
Hogy rég elfelejtett harmincz garas miatt
Egyszerre két ember hitét változtassa,
Mert meghalt anyámra mondom hogy a szabó
Pénzét ugyan tőlem soha meg nem kapja.

Tessék latra vetni, nem-e ilyen hitben
Élnek ott Lajthántul lakozó sógorok?
Kik, bár soha őket egy szóval se bántjuk,
Mindig morognak mint mérges komondorok.
Ők azt hiszik, hogy mi nem tudnánk megélni,
Hogyha valamikép elválnának tőlünk,
Azt hiszik, legtelegebb pár év s elenyészünk
A földről. semmi se maradna belőlünk.
Hát mi is ezt hisszük, csakhogy megfordítva.
Hiszük, hogyha tőlünk a sógor elválna,
Mint a falra csapott gyengére gyurt kovász,
Nem kellene két év s már is széjjel málna.
Ne adnánk csak neki hust, buzát egy évben,
No meg aztán árpát, miből a sert főzi.
Ugy járna mint az a gazdátlan csavargó
Éhes macska, mely a magas eget nézi.
De ne ezt. — Csak az a fránya országgyűlés
Alapítaná meg a nemzeti bankot . . .
Ezért is kiállna kemény ötven pálczát,
Sőt a mi több, maga huzná ki a — pankot.

Joskó Zazravec,
szénégető.

Az a nagyságos ur, a ki kalapos legény volt.

A gy . . . si parokhián lakik egy házas pár,
a nő a tisztelendő urnak unokahuga, a férj pedig
a tisztelendő ur borkereskedésének hajhásza. —

Egy szűrös atyafi nem régiben jóféle fehér
borát eladni szándékozván, szür ujjába dugott egy
butella kóstolót és beállítván a szent udvarba,
megszólit egy szolgálót:

„Itthon van-e a nagyságos ur?”

„Nincs, de mindjárt jön, mert csak kis mi-
sét mond.“

„De én nem a nagyságos prépost urat kere-
sem ám.“

„Hát kit keres kend?”

„Hát — hogy is hijják no? Azt a nagyságos
urat, a ki kalapos legény volt?”

Rendőri tanulmány.

Miért nem tudja Pest város vitéz főkapitánya felfedezni
a játékbarlangokat???

Böjtben.

Páter Tritytrotty : Ugy-e reverendissimi! ez már aztán stockfish?

Reverendissimi : Igazi remek egy példány, ennél nagyobb stockfischt még nem láttunk.

Pécsi visszhang Viola urnak.

Jelige: „Baranya vármegye vagyon utóljára,
Terméketlen föld ez Viola számára.“

Pécs ki volt rabolva mohácsi vész után,
Oh, be sok víz folyt le azóta a Dunán,
Azért Baranyának most is fő városa,
Melynek vagyon derék palpárti lakosa.
Ezért nem is tűr el idegen érzelmet,
Kimaeskazenezi a kóbor üzelmét.
Hamis prófétáknak szállást tótosan ad,
Elkergeti őket, mikor nem akarnák.
Bizonyosága ennek az a csodabogár,
Mely Viola névvel ismeretes immár.
Az egész országban gyűlöletes neve,
A hol megjelenik, azt mondják: „ki vele!“
Pozsonyból elvitte a kaszinót Pestre,
Majd a fanatizmust Pécsen is megkezdte.
Rikoltott hangosan, mint egy réztrombita,
És mégis azt mondák: „e duda kicsoda?“
Ily megtiszteltetés nem esvén inyére,
Roszul számítottam, mond magában, Pécsre.
De ez egyet tudta: Baranya bor anyja,
Ezt kollégáinak csapja bőven adja.
De azt nem gyanítá, hogy van ott okos rend,
A mely ily izgatást soha meg nem türend,
Mely meglátogatja a lakóhelyeket,
És nem szenved a jött-ment korhelyeket;
Mert ha ezt nem teszi, előnti határát
A Duna és Dráva — ő adja meg árát!
Elvégezték azért közös akarattal,
Hogy nekik nincs dolguk e hóbortos pappal.
Mit Viola hallván, utra kelt azonnal,
Kisértetvén szépen macskazene-szóval,
Melynek a lármája Cziczrákihoz hata,
Kihez megtértekör röviden így szóla:
Szerelmes barátom! Pécsen rosz az élet,
Megboszult, mondhatom, a kemény ítélet.
A papokon kívül nincs ott ultramontán,
Lakosit roszaknál roszabbnak találván,
Nincs ott Péterfillér; mert ott mind eretnek,
Oda ne menj, kérlek, mert onnan kivetnek.
Csikvári.

Mégis ellopták.

T. Szelén farsanghárom napok alkalmával,
— mit szokás szerint a köznép nagyban ünnepel
— isteni tisztelet tartatván, minek megszüntével
a siheder leányok csapatonként rohantak a le-
gények vig dala s a cigányok hegedűjétől za-
jossá vált korcsmába, várva ott a jó szerencsét
megnemen tánczba vitetnek. — A többek közt

egy áhitatos szende szűz nagy kapcsos ima-
könyvével állított be a mulatók sorai közé, kit
is azonnal átnyalábolt amugy falusi udvarias-
sággal egy legényke, hogy vele tánczba szálljon;
az ártatlan meglepetve a nagy szerencsétől:
imakönyvét a korcsma egyik ablakába tévé s
azzal tánczra kerekedett. S míg a szende leányka
tánczosa karjai közt lebegett, az alatt egy má-
sik legényke, kit talán a vallásosság titkos szel-
leme akkor szállt meg először, kezébe vevé az
imakönyvet s lapozgatás közben az öreg isten
arczképét pillantá meg, mely szent arczkép alól
3 o. é. forint kukucskált ki. A furfangos ifjoncz
az isten képe alól aztán elemelé a három zöld
hasu forintost. Táncz végeztével a leány sietve
ugrott imakönyve után s jajveszékelve kiáltott
fel, midőn az abban behelyezett három forint-
nak hült helyét találta. — Egy mellette álló
kópé kérdezé:

„Mi bajod hugám?”

A szende szűz szomorú képet vágva vála-
szola: jaj istenem! Ime az isten képe alatt volt
3 o. é. forintom és ellopták!

„Ugy kell! — jegyzé meg a kópé, — régi
példabeszéd, hogy őrizd jószágodat, mert bár az
isten üljön rajta. T. szelén mégis ellopják.

T. András szelei polgártárs pedig következő
beszédet tartott egy installatio alkalmával:

„Adja isten, hogy erővel tisztességesen ránk
ruházott eledelt felkölthessük, köszönöm ezen
tisztességes rámtett tisztességet, adja isten a
tisztelet gyülekezet, hogy az isten engem ennek
a bizonyos emancipál társaimnak főtagja vagyok,
éljen!“

Ugyanannak szellemdus válasza egy hozzá
szólóhoz:

„Érdemes önötök! Felkérem ugyan valamint
össze van az eszem szedve, hogy valaki beleszólt,
összezavarta az eszem, bocsánatát kell keresnem
tisztelet önöknek, én vagyok társa önöknek, ki
nem maradok önöknek az társaságából, meg nem
tagadom, én ember vagyok, ott állok a hol önök,
ott ülök a hol önök, — itt aztán eltévedvén dik-
cziójában, mint Schwarcz Gyula eszméinek zür-
zavarában. András gazda úgy tön miként mondá,
szépecskén lecsücsült az érdeemes önötök mellé.

Az én Imre barátom tempója.

Az én Imre barátom tréfás ember volt, mindenkinek nagyot köszönt, mindenkivel kezet szoritott az utcán, a kivel csak a legtávolabbi ismeretsége volt, s a kivel egyszer találkozott az életben; kivel pedig egy kissé bizalmasabb lábon állott, annak vállát is megveregette, s addig tartotta kabátja gombjánál fogva, hogy végre a kinek sürgős dolga volt, kénytelen volt a gombot Imre barátom kezeiben hagyni s így szabadulni meg tőle.

Egy vidéki urnak, kinek utja épen összevágott az én Imre barátoméval, figyelmessé lett a sok „szervusz“-ok és mindenféle köszöntgetésekre, de különösen arra, hogy a kit Imre barátom megcsipett egy kis diskurszusra, időnként némi aggodalommal kaparászott zsebében

Végre elvált utjok, Imre barátom ment csalra, a vidéki pedig hajszra.

A vidékinek dolga lévén egyik városbeli polgárral, úgy ebédfelé ez mint igen szives házi gazda, és mint a ki neve napját tartotta e napon, ebédre magánál megmarasztotta. Kevés időmulva más vendégek is érkeztek, a többi közt az én Imre barátom is, kit már az utczáról ismert volt. A házi ur vendégeinek bemutatván új vendégét, feltűnt az előtt az a sajátságos mosoly, mely a jelenlévők ajkán észlelhető volt. Az ebéd alatt vidéki vendégünk bővebb ismeretséget kötött szomszédjával, s megkérde tőle, hogy mit jelent az a sajátságos mosoly, valahányszor csak az ő szemei a mások szemeivel találkoznak?

Ez félre híván vidéki ismeretlenünket, meg-sugá neki, hogy ez az Imre ur, itt mindnyájunknak jóbarátja, viális egy ficzko és igen ügyes ember s ügyességét gyakran gyakorolja, úgy hogy a legéberebb embernek is mindég tud valamit a zsebébe sánzsirozni, miután rendesen nevetségre ad okot.

Az ily zsebbe sánzsirozott tárgyat, gyakran napok mulva találja meg az illető. Ezen szavakat alig hogy kimondá a kérdett, vidéki emberünk gyanakodva nyul a zsebébe, és ime ott találja a még csak ebéd után behozandott fekete kávé számára az asztalra készített findzsát, aljastól, kanalastól, mire a vendégek jóizü kaczagásban törtek ki. Persze volt esze vidéki emberünknek,

hogy a tréfáért nem haragudott meg. Megértve most már, miért mosolyogtak, és miért kaparásztak aggodalmasan zsebeikben mindazok, kikkel a mi Imre barátunk az utcán találkozott.

Mi hiányzik.

V. tanárnak szokása volt, ha tanítványai közül egyik másik illetlenül viselte magát, azon megjegyzést tenni: „látszik amice! hogy hiányzik az első nevelés“.

Egy alkalommal, midőn a tanórát mulasztókat akarta feljegyezni, kérde tanítványaitól, ki hiányzik még?

Az „első nevelés“ volt az általános felkiáltás.

P i p a c s.

Tóth Vilmos belügyminiszter ur, midőn idéetlen szü-löttjét, a választási törvényjavaslatot bemutatá a kereszt-apáknak és keresztkomáknak a képviselőházban, ékes tenor hangon csaknem a magas C-én vágá ki e szavakat: ki az a vakmerő, ki a 48-ki törvények alapeszméjét megtámadni merné?

Az a makverő édes miniszter ur önmaga! mormogá egy baszus hang a karzatról.

Erre Thóth Vilmos annyira elpudeálta magát, hogy szakála is oly veres lett mint a főtt rák.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Szerelmes levele Kerekes Endrének Szerzetes Erzsébet kedveséhez.

Szeretett Erzsébetem!

Ezen, kertemben egybeszedegetett nefelejtset terjesztem kedves szemed elé, vedd el emberséges kész szeretettel, s ne feledd még gyermekségedben esmert kedvesedet, mert ez nem épen kérkedésnek, de szeretetnek jele. Nem lehet rejtegetnem, kedves emléked, nefelejt szemed, ékes termeted, édes nyelved, szende kebledet nem lehet felednem, reménylem nemes kebled szentek-szentjét, szerelmedet, méznél édesb kedvességgel érezted velem, melyben kedvemet lelem s vélem ezt éreztet-vén, vénségemnek terhét érzékenyen sem veszem.

Berekesztem ezen szélesre nem terjedt levelecskémet. Él egészségedben, békességben, és ne légy féltékeny kedvesedre

Kerekes Endrére.

Discurszus Iczig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály gazda: Ugyan Iczig szomszéd! gondolja e hogy idővel megváltozik a mi sorunk és lesz magyar bankóknak?

Iczig szomszéd: Idővel minden válthuzik thudja khend. Lássa khend a 68 és 69-iki ezüsthüs piculákhon khi van nyumdászulva: „magyar királi válthú pinz“, a 70 és 71-ikhen phedig ez

áll: „válthú pinz“. Meglássa khend, lesz még magyarbankhu is, a melyre a thübbekh küzt rá lesz nyumdászulva: tholánthán a sorkára: „válthó czédula“. Háth nem elig ennyi?

Mihály gazda. Bizony szomszéd sovány vi-gasztalás ez. —

Iczig szomszéd. Mith suvány? thanuljon meg khend azth a nuthát, a melyiket az urszágygyülesen ugy fujnak Khergepoli mamelukhjai:

Usztrákh íleth
A gyüngy íleth,
Khüll e annál szebb nutha?
Ha van usztrákh bankhnutha.

akkhur azthán nem lesz suvány.

Mihály gazda: Szomszéd megtudná e mon-dani, mi uton kapta Andrassy gróf Pest városától a pol-gári disz oklevelet?

Iczig szomszéd. Háth a sugáru ton hallja khend.

Paczolai beszéde alatt.

Karzati diszkuszus.

A. Miért ellenzi Paczolay János a vasutakat?

B. Mert nem barátja a gyors haladásnak.

A. Miért ellensége a lovaglásnak?

B. Mert jobban kifizeti magát a püspökök melletti szamaragolás, ez a káptalani prokuraturába vezeti.

A. Láttad?

B. Mit?

A. Azt, hogy Dobsa beszéde alatt Schwarz Gyula egészen Veisz lett.

A „Reform“ bőrére, — mivel a kormány nem igen kap rajta — egy consortium nevében, Ivánka Zsiga alkudozik. Ha a vásár sikerül, következő programot fog kiadni — Zsiga.

A Reform publikumához.

Tisztelt kompanisták és mutyisták!

A politikai játékbank asztalán schláger után schlágeret csinál a kormány. Öt éve már, hogy mischoljuk a kártyát, és hogy mily fényes eredménnyel a bankra? bizonyítja közös osztalékunk.

Az ellenzék matadorjai hiába kísérik meg bankunk sprengelésát. Olyan brodsitzer compánia előtt, minő az oppositio, nem is fogunk megretirálni. Leszámítva egy pár kolompost, kiknek van miből kóstáltatni és visszavágni, a többiek csak drukkerek, kik szeretnének egy kis sápot kapni bankunkból.

Tisztelt mutyisták! bankunk rebachja zicher, ha ha nem retirálunk meg az ellenzéki ijesztéstől s bizunk tovább is a bankadók mischoló ügyességében.

Nekem jó spuriuszom van tisztelt companisták, maholnap schvarecz lesz az egész ellenzéki bródzitzer compánia. Ne tartsunk hát semmi mókázástól. Bankunknak ugyis olyan nagy disznó szerencséje van, minőt még nem látott Mohácsi bácsi. Ki tehát a pénzzel a platzra. dógózzunk be az ellenzéki drukkereknek, hogy fueses legyen az egész oppositio.

Viszontlátásra, a nasi-vasi, ferbli, makao és roulette-banknál a hétválasztófejedelemnél.

Lord Plumpudding után
közli Ludas Matyi.

Zsiga pósta.

Ma egyheti lapunk tévedésből számozottat 8-dik számnak, mert az a 9-dik szám volt, és így szükségesnek tartottuk megjegyezni, nehogy a 9. számért reklamálás történjék némelyek részéről.

Sz. Nándornak. No ha azt a „Mi vagyok?-féle politikai dalt kidrukkoltatnók, Kozma uram a királyi fiskus tenné meg reá a feleletet. Esküldene szépen a vácsi dutyiba.

Papragónak a „Mátyás Deák“-nak szánt eredeti levelek a Ludas Matyihoz tévedtek, minthogy azonban azt igéri ön, hogy „azután jó még a java“ tehát majd csak a javát tartja meg Matyi magának, ezt pedig elküldte a Mátyás Deáknak kinek különben is most nagy bójtje van . . . viczezekben.